

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Man gik sluttelig til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove m.v. (Eftergivelse og henstand). (Lovforslag nr. L 5).

Ændringsforslag nr. 1 og 2, § 1, således ændret, §§ 2 og 3, ændringsforslag nr. 3 og 4, § 4, således ændret, §§ 5-9, ændringsforslag nr. 5, § 10, således ændret, ændringsforslag nr. 6, § 11, således ændret, og §§ 12-31 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Inden vi tager fat på næste dagsordenspunkt, skal jeg oplyse, at det er tanken at afbryde forhandlingerne 1 time cirka kl. 18.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 6:

Forslag til lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven).
Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 49 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 21 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 7:

Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Kommuneafialen).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 4/10 89. Første behandling 10/10 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 45 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling**Formanden:**

Må jeg bede de medlemmer, som agter at forlade salen, om at gøre det lidt hurtigt, så vi kan komme i gang med forhandlingerne.

Man kunne måske også forholde sig stille, mens man går ud af salen. Vi kan ikke komme videre, før der er ro.

Pia Gjellerup (S):

For netop et år siden fremlagde regeringen et oplæg om en totalcentralisering af forvaltningen for skatteområdet. Det gjorde, at Kommunernes Landsforening og kommunerne følte sig presset til at sælge stort set alle principper mod at holde ligningen i kommunerne. Aftalen mellem regeringen og kommunerne blev derfor helt urimelig dårlig.

Vi har behandlet disse to lovforslag indgående her i salen. Vi har behandlet dem indgående i Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg, og flere af os har i øvrigt også haft lejlighed til at behandle dem indgående i drøftelser med regeringen. Resultatet, som ligger foran os i dag efter udvalgsarbejdet sent søndag nat, er, at lovforslagene nr. L 6 og L 7 vil kunne vedtages med meget beskedne ændringer.

Herefter bliver ligningskommissionerne amputerede, skatteforvaltningerne bliver lukket fuldstændig af, der kommer ingen indsigt fra befolkningen gennem dens repræsentanter, og klageorganerne bliver splittet op i 275 enheder, som ikke vil få et tilstrækkeligt antal sager til at kunne danne sig et godt grundlag for at lave de rigtige afgørelser.

[Pia Gjellerup]

Det vil medføre, at Landsskatteretten vil få et øget sagsantal. Da der ikke følger nogen som helst ressourcer med, vil det betyde en uacceptabel overbebyrning af et led, der i forvejen er overbebyrdet.

Ministeren har hele behandlingen igennem uanfægtet fastholdt, at det folkevalgte element ikke ville blive svækket, og det uanset at de fjernes fra indsigt i og kontrol med skatteforvaltningerne, og at de fjernes fra de skatteråd, der nu nedlægges.

Derudover vil der også ske en påvirkning af det folkevalgte element ved, at de lægdommere, der sidder i Landsskatteretten, får uacceptable arbejdsvilkår gennem den overbebyrning, der vil ske. Yderligere fjernes alle vurderingsmænd.

Til trods for disse omfattende beskæringer af det folkevalgte element påstår ministeren uanfægtet, at det skam er fastholdt fuldt ud og i samme styrke. Skatteministeren hylder tilsyneladende troen på, at bare man siger en forkert ting tilstrækkelig mange gange, bliver den rigtig. Det princip hylder hverken jeg eller Socialdemokratiet som sådan.

Ud over de problemer, som ligger i strukturen, ligger der også en række forslag til besparelser i personaletallet. I kommunerne er der aftalt op til 2.000, og yderligere 1.000 skal komme til gennem forenkling, som det jo hedder, uanset hvad vi behandler på skatteområdet i Folketinget.

Alle forslag på skatteområdet indeholder med enkelte undtagelser bemærkninger om, at der er forenklinger undervejs. Det er sjældent rigtigt i praksis. Jeg kan blot nævne et af de forslag, vi skal behandle lidt senere på dagen, nemlig spørgsmålet om at sænke selskabsskatten fra 50 til 40 pct. Det mener man vil være en sådan forenkling, at det kræver mindre personale.

Sådan står der i alle forslagene, og de forenklinger, som ikke kommer, bliver omsat til besparelser i personalet i kommunerne med det resultat, at det arbejde, der fortsat vil være at gøre, ikke vil kunne blive gjort.

Der er også en række opgaver, som man flytter som en form for skjult besparelse. Arbejdsgiverkontrollen flyttes således til staten. Kommunerne skal spare det personale, der hidtil har foretaget arbejdsgiverkontrol, mens staten ikke får tilført én eneste. Alle de ansatte, der har

været uddannet i det arbejde, der skal foretages, må flyttes til et arbejde, som de ikke kender til. De mennesker, der i staten skal udføre det arbejde, som arbejdsgiverkontrollen hidtil har lavet, skal begynde på bar bund. Det forekommer ikke at være en hensigtsmæssig udnyttelse af medarbejderne.

Derudover ligger der ved selve flytningen af arbejdsgiverkontrollen det problem, at indgangsvinklen til lønmodtagerligningen fjernes, den indgangsvinkel, som betyder, at man ved arbejdsgiverkontrollen kan iværksætte den første del af lønmodtagerligningen ved at kontrollere de oplysninger, som den automatiske ligning siden vil basere sig på i et stort omfang, den indgangsvinkel flyttes til staten. Dermed kan vi sige, at vi tager hul på første etape i overflytning og total automatisering af lønmodtagerligningen til staten, hvis man stemmer for lovforslag nr. L 6 og L 7.

Måden, besparelsen hentes på via bloktilskud, vil i øvrigt gå ud over de mindre kommuner med få virksomheder, idet de skal bidrage til bloktilskudsbesparelse forholdsmæssigt, og derved vil de blive ramt.

Yderligere opgaver overflyttes. Det er inkassoopgaver, hvor der lægges en ny skillelinje mellem, hvilke opgaver der skal varetages af kommunerne, og hvilke opgaver der skal varetages af staten. Der sker en flytning af skillelinien uden særlig konstruktive begrundelser.

En ordfører for et af de partier, der nu tilsyneladende agter at stemme for lovforslag L 6 og L 7 og altså overflytningen af inkassoopgaverne, beskrev denne overflytning og dette inkassoapparat under førstebehandlingen som miskam. Det er jo som vanligt derfra ikke nogen underdrivelse, men det er i hvert fald ikke en flytning, som vil effektivisere det offentlige inkassosystem.

De samlede kommunale nedskæringer på arbejdsgiverkontrol og inkasso giver i øvrigt nogle steder det helt groteske resultat, at den beskæring, som skal foretages, vil betyde, at man skal spare flere ansatte, end man i dag anvender til at løse de to opgaver med den øvrige inkasso, der i øvrigt ligger i kommunerne. Det kan jo så illustrere, at det er et fuldstændig grotesk resultat.

Herudover er der også i lovforslagene lagt op til statslige besparelser, der ikke er udmøntet, men som synes endnu mere tvivlsomme end de

[Pia Gjellerup]

kommunale. De vil kun kunne føre til, at kontrollen bliver forringet, at koordineringen af opgaverne bliver forringet, og at indsatsen over for de store og komplicerede skatteydere bliver svækket.

Et lillebitte lyspunkt ligger der i et af skatteministerens ændringsforslag, nemlig at ligningsmyndighederne opretholdes, om end det er i svækket tilstand og for en ganske kort stund. Således fjernes alle vurderingsmænd nu med ét slag.

Sagens behandling er i øvrigt et lærestykke i, hvordan der drives politik her i huset. Al snak fra regeringens side – og jeg har med vilje valgt ordet »snak« – om brede løsninger og om samarbejde hen over midten må nu forstumme. Der er ikke noget ærligt bag disse ord. Nu kan vi se det tydeligt: nu bliver det også almindeligt kendt for omverdenen, hvad vi andre længe har haft fornemmelsen af.

Vi har gennem intensive forhandlinger mellem Socialdemokratiet og regeringen opnået at nærme os så langt, som man kan nærme sig hen imod en enighed, så langt, at principperne var klare. Der manglede blot, baglandet skulle med og teksten udformes med forhandling om detaljerne. Så langt var regeringen og Socialdemokratiet kommet hen imod at opnå en aftale om hele skattestyrelsesloven, men så pludselig passede det ikke længere i regeringens politiske kram. I nattens mulm og mørke mellem november og december kunne man opnå en aftale med Fremskridtspartiet, der også omfattede en gennemførelse af disse to lovforslag, en gennemførelse af en markant ændring af den danske skatteforvaltning sammen med et parti, der ønsker en så lemfældig ligning som overhovedet muligt. For at illustrere dette vil jeg tillade mig at citere fra førstebehandlingen af disse forslag, Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 295, hvor hr. Glistrup siger:

»Til syvende og sidst drejer det sig her kun om én ting, nemlig at overflytte penge fra de fattige borgere til den rige stat, og derfor: Jo mere lemfældig ligningen er, jo flere penge bliver i borgernes lommer, og jo rigere bliver samfundet. Derfor kan vi alle sammen kun være interessererede i, at der er ansat så få mennesker i skatteforvaltningen som muligt.«

Det er det parti, der ønsker, at skatteligningen skal være så lemfældig som overhovedet muligt, der nu skal lægge stemmer til at bestemme, hvordan skatteforvaltningen skal se ud.

Det er også det parti, der om kommuneaftalen og lovforslagene under den samme førstebehandling udtaler, og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 304, hvor hr. Glistrup siger:

»Jeg vil vædde meget på, at hvis kommuneaftalen blev gennemført, så vil det ende med 17.000 – det bliver plus 2.000 – der er en regnefejl på 7.000 mennesker i den kommuneaftale. Papir er tålmodigt, men gudskelov får den ikke lov til at bestå sin prøve her. Den kommuneaftale er død og magtesløs, det er jeg meget sikker på.«

Det viser altså, at Fremskridtspartiet mener, at kommuneaftalen er velegnet til én ting, nemlig at skabe kaos og derved kræve mere og mere personale, men kan altså se sit snit til at få den gennemført, vel vidende at man så også kan blive enige om at beskære hele den samlede skatte- og toldforvaltning med 5.000 ansatte, sådan at vi i stedet for de nødvendige – efter hr. Glistrups mening – følger af kommuneaftalen, nemlig 17.000 mennesker, får det barberet ned til 10.000 mennesker. Det vil sige efter hr. Glistrups regnestykke, at man forringer indsatsmulighederne i forhold til kommuneaftalen fra 17.000 til 10.000 mennesker. Det virker seriøst. Jeg vil høre, om regeringen med det resultat finder, at det er den rette forhandlingspartner og gennemførelsespartner. Nok en gang bliver det den ærlige skatteyder, der kommer til at betale. Dog kan man endnu undgå det ved at stemme for de socialdemokratiske ændringsforslag. Med disse ændringsforslag vil vi nemlig få en mere effektiv ligning og en kortere klagevej, uden at vi opnår at få disse ubehagelige strukturer, som betyder, at borgerne får langt til en klagevej, at borgerne og deres repræsentanter ikke får nogen adgang til skattemyndighederne, og at vi får en skatteforvaltning med så få ansatte, at de heller ikke kan gøre det nødvendige arbejde.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg takker fru Pia Gjellerup for et loyalt referat af Fremskridtspartiets synspunkter, men der var en konklusion, hun drog af det, som er en almindelig misforståelse hos Socialdemokratiet og i andre popkredse, nemlig at den ærlige skatteyder kommer til at betale mere, fordi man har en ineffektiv ligning af de uærlige skat-

[Glistrup]

teydere. Det er forkert, for summen af de offentlige udgifter er uendelig. Der vil altid være krav om flere offentlige udgifter. Hvis man havde det, fru Pia Gjellerup kalder ærlige skatteydere, overalt, ville skatten alligevel stige, fordi der ville være interesseorganisationer med socialdemokratiske formænd, der ville rage flere skattetilskud til sig. Derfor er det ingen ulykke for den ærlige skatteyder, at den uærlige kan blive fri for tingene. Det, fru Pia Gjellerup skulle læse, var vores kongesang: »Fly, skreg de, hver, som véd et skjul! hvo kan bestå mod Danmarks »Fogh«. « Det må fru Pia Gjellerup lære, at det er godt, og vi skal være glade for dem, der kan unddrage sig skatten, for de er da i hvert fald fri for det. Det generer ikke andre mennesker det mindste, at ens naboer kan unddrage sig skatten. Man kommer ikke til at betale en øre mere i skat, fordi man har en dygtig skatteunddrager til nabo.

Derfor er fru Pia Gjellerups konklusion ud fra en loyal gengivelse af Fremskridtspartiets synspunkter om, at det fører til noget forkert, uholdbar. Fremskridtspartiets synspunkter fører i alle tilfælde til paradiset for flest mulige mennesker. Kan vi redde alle, både de ærlige og de uærlige, er det godt. Men kan vi kun redde de uærlige, skal vi da glæde os over det.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

En gennemførelse af de forslag, vi lige har behandlet, vil give flere af dem, vi hidtil har kunnet kalde de uærlige skatteydere, mulighed for at blive det på lovlige vis. Og derudover vil skattestyrelseslovens ændringer gøre det muligt for flere af de skatteydere, som faktisk laver overtrædelser af skattelovgivningen, ikke at komme til at betale den skat, som de vitterlig burde, og det vil sige, hvis vi ser på sammenhængen mellem ærlige skatteydere og uærlige skatteydere, at de ærlige skatteydere kommer til at betale den skat, de skal. De uærlige skatteydere kommer til at betale stadig mindre skat, fordi der er stadig færre af dem, der bliver opdaget, og derved vil de ærlige skatteydere komme til at betale en stadig større procentdel af den samlede skat.

Hvis der bliver færre og færre indtægter, vil der med Fremskridtspartiets fuldtoneende ja og henvisninger til kongesangen og andre krigeriske nationalsange blive en opbakning for

Fremskridtspartiet til at fjerne stadig flere dele af det velfærdssamfund, som kommer os alle og måske især de ærlige til gode. Derfor kommer en dårligere skatteligning på mange planer den ærlige samfundsborger til skade.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Disse sondringer, som vi for nemheds skyld arbejder med herinde, mellem de ærlige og de uærlige skatteydere, er lidt virkelighedsfjerne fra dagens Danmark, for alle skatteyderne er uærlige, spørgsmålet er bare, i hvilket omfang de mestrer at realisere deres uærlighed. Det er det, der er det virkelige sondringsgrundlag.

Men hvis vi nu bliver ved disse begreber, har fru Pia Gjellerup selvfølgelig ret i, at de såkaldt ærlige skatteydere med gennemførelsen af disse love, som vi nu får vedtaget i overmorgen, vil komme til at betale en større procentdel af de samlede skatter. Det er rigtigt, men det er jo så inderligt uinteressant, for problemet er, hvilken levestandard der er. De pågældende vil for det første ikke komme til at betale mere i kroner og øre, og for det andet vil deres penge i kraft af en reduktion af den offentlige sektor strække længere. De ærlige skatteydere vil også få en velstandsfremgang, fordi den offentlige sektor ikke kan holde nationalproduktet så langt nede, som den offentlige sektor kan, hvis den fik flere penge pumpet ind i sig. Forholdet er derfor det, at jo mindre den offentlige sektor er, jo bedre bliver den svagtstillede stillet i det danske samfund. Det gælder selvfølgelig med visse grænser, men med den nuværende beskatning, der vel reelt er omkring 66,4 pct. af bruttoindtægten i landet eller noget i den stil i hvert tilfælde, kan vi nedsætte skatterne enormt meget til gavn for alle, fordi den offentlige sektors muligheder forhindrer nyttigt produktivt arbejde, det, vi alle skal leve af. Uanset om det gælder vores levofod eller tilbagebetaling af udlandsgælden, bliver den så meget større, jo mere der snydes i skat i dette land. Derfor er meget skattesnyderi til gode for alle.

Formanden:

En kort bemærkning til fru Pia Gjellerup, og så regner jeg med, at det er den sidste korte bemærkning, før talerrækken kan genoptages.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan forstå, at hr. Glistrup mener, at de skatteydere, der betaler den skat, der følger af landets skattelove vedtaget her i Folketinget, er dumme. Jeg deler ikke anskuelsen.

Jens Thoft (SF):

Vi har en skatteminister, som taler om retssikkerhed i tide og i utide. Jeg vil lykønske skatteministeren med hans nye samarbejdspartner, som ser det som en særlig opgave at gøre en indsats for de uærlige skatteydere.

Kun én ting har hr. Glistrup jo ret i i sit forrige indlæg – jeg ved godt, jeg har sagt det før, men jeg kan ikke lade være med at sige det igen – det er rigtigt, at de ærlige skatteydere betaler for meget i skat. I mange år betalte de jo også hr. Glistrups.

Der er et stort behov for at se på skattestrukturen. Der er også et stort behov for at forenkle klagesystemet. Ingen tvivl om det.

Desværre blev det oplæg, som oprindeligt kom fra regeringen, nemlig hr. Palle Simonsens oplæg, ikke det, som er blevet behandlet. Desværre blev der på et meget tidligt tidspunkt indgået et efter min mening aldeles udueligt forlig mellem socialdemokraten borgmester Thorkild Simonsen i sin egenskab af formand for Kommunernes Landsforening og regeringen. Hvor udueligt forliget var, får vi jo et klart indtryk af i den forstand, at regeringen altid har haft lettere ved at blive enige med Fremskridtspartiet om udmøntning af forliget, end den har haft ved at blive enig med Socialdemokratiet om det. Men det skal være en ros til Socialdemokraterne her i salen, at de ikke kastede sig under åget hos Thorkild Simonsen, for det var da et udueligt forlig. Det var et forlig, der fuldstændig lader de store virksomheder i stikken – de virksomheder, der har moder-datter-selskaber, de multinationale virksomheder, hovedaktionærskaberne osv. Og det er naturligvis heller ikke blevet løst efter forliget med hr. Glistrup, for dette forlig, kan jeg forstå, har haft til formål at begunstige skattesvindlerne mest muligt. Det bliver de også med dette forslag. Det bliver de, fordi ligningen med sikkerhed bliver ringere. Derfor kan vi ikke tiltræde forslaget.

Vi beklager, at man på denne her måde handler mis med skatteyderne, især de ærlige skatteydere, ligesom man handler mis med de min-

dre erhvervsdrivende, som udsættes for en voldsom konkurrenceforvridning, for det vil fremover kun være dem, der har en mulighed for at blive lignet – de andre bliver ikke lignet.

Vi beklager, at man i hele forløbet og også i årene fremover kommer til at handle mis med de mange meget dygtige ansatte i skattesystemet, som man nu hælder på porten – folk, som i øvrigt i almindelighed finder deres løn adskillige gange. Det er at fyre guldfugle. Der er behov for en effektiviseret ligning, ikke for et masse-slagteri.

Vi vil altså ikke stemme for disse forslag.

Hvad angår ændringsforslagene, skal jeg gøre opmærksom på, at vi vil stemme imod samtlige ændringsforslag.

Jeg vil gerne allerede nu gøre helt præcist opmærksom på, at når vi stemmer imod dem alle sammen, er det, fordi vi betragter tingene som en helhed. Der ligger altså ikke i den kendsgerning, at vi agter at stemme imod revl og krat, en nøje analyse af de enkelte ændringsforslag. Der er både i regeringens og i Socialdemokratiets ændringsforslag ting og sager, som vi ret beset burde støtte, men vi ser tingene som en helhed, og derfor stemmer vi imod revl og krat.

Jeg vil til sidst sige, at lovforslag nr. L 6 og L 7 er gode eksempler på, at Folketinget ikke ved, hvad der vedtages. Jeg vil vove den påstand, at hvis der er to medlemmer her i Tinget, som har helt styr på, hvad disse love kommer til at betyde, så er det højden, og jeg vil med det samme sige, at jeg ikke er en af de to.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Jens Thoft, at jeg er fuldstændig enig i, at den aftale, der blev indgået den 23. maj imellem skatteministeren og Kommunernes Landsforening var et udueligt forlig, at Kommunernes Landsforening, som også rummer SF'eren hr. Johannes Poulsen, indgik aftalen med skatteministeren under truslen om noget, der var værre. Der er jo et gammelt ord, der siger, at brændt barn skyr ilden.

Kommunerne har oplevet nogle gange under denne regering, at man har sagt nej til nogle tolt urimelige indgreb, hvorefter regeringen er gået i Folketinget og har skaffet sig flertal for noget, der var endnu værre end det, man kunne aftale sig frem til. Så selv om jeg synes, det er

[Stavad]

svært at forsvare Kommunernes Landsforening, og egentlig heller ikke synes, at vi bør gøre det, vil jeg gerne sige, at jeg godt forstår, at kommunerne, når man ser, hvad de har oplevet under denne regering, af frygt for det, der er værre, er gået med til noget, som er fuldstændig tåbeligt, men jeg synes, det er skuffende, at der ikke var et flertal i Folketinget, der kunne forhindre, at vi får ødelagt vort ligningssystem, at vi får ødelagt mulighederne for, at også de ærlige skatteydere er repræsenteret, så vi kan få en lignings- og kontrolindsats, der sikrer, at folk i størst mulig udstrækning betaler skat efter ydeevne og ikke efter snydeevne.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Efter dette store angreb af hr. Stavad synes jeg, der er grund til at minde om det 52 år gamle slogan for Oma margarine: »Sig navnet!« – nemlig på formanden for Kommunernes Landsforening. Kunne vi ikke få at vide, hvem det var, der var formand for Kommunernes Landsforening, og hvilket parti han tilhørte, da denne kommuneaftale blev indgået i maj måned? Også jeg er tilhænger af hr. Simonsen, nemlig af hr. Palle Simonsen.

Bente Juncker (CD):

Centrum-Demokraterne havde jo helst set og har opfordret mange gange til, at regeringen netop på dette felt fik et bredt flertal her i Folketinget. Nu er det blevet sådan, at der var ét parti, der ikke kunne klare at stå for presset, nemlig hr. Kofod-Svendens. Derfor får vi et smalt forlig om denne sag.

Der har været mange skitser på bordet, som det jo er tilfældet i disse sager. Men jeg vil nok sige, at jeg er skuffet over, at hr. Kofod-Svendens inden for 2-4-6 timer kan vende rundt på en tallerken og nu vil gå ned og stemme for noget, han direkte går imod.

Fra CD's side havde vi gerne set, at ligningskommissionen kun blev en ansættende myndighed. Vi havde gerne set, at første klageinstans blev et skatteankenævn, og at anden og sidste klageadgang blev Landsskatteretten. Så langt vil vi stemme med på Socialdemokratiets ændringsforslag.

Men i den skitse, som hr. Kofod-Svendens og jeg talte med skatteministeren om, var der nogle tanker om arbejdsgiverkontrollen, om inkas-

so og om vurderingen. Jeg kan se på lovforslaget, at det lille, hurtigtarbejdende udvalg er prisen til Kristeligt Folkeparti for, at det nu stemmer for en struktur på skatteområdet, som hviler på et meget smalt flertal her i salen.

Kofod-Svendens (KRF):

Når det gælder skattestrukturen, er det en kendsgerning, at opgaven består i at finde en hensigtsmæssig løsning, og det viser sig, når man taler med kyndige folk, at de alle har nok så forskellige råd at give.

De to, jeg har talt med, er Socialdemokratiets skattepolitiske ordfører og en anden socialdemokrat, formanden for Kommunernes Landsforening. Her har vi to kyndige socialdemokrater, som altså er kommet til forskellige konklusioner.

Skal man lytte mest til den ene eller til den anden? Hvem har mest ret? Hvordan analyser man det bedst? Jeg havde foretrukket, at vi havde fået en bred løsning, hvad jeg arbejdede meget for, men undertiden kan man ikke opnå det, man allerhelst vil, og så må man vælge den næstbedste løsning, for ingen løsning, hvis man slet ikke vedtager noget, hvis det bare fortsætter måned efter måned, hvor tingene kommer til at ligge og flyde, er det ringeste. I valget mellem – er det hr. Stavad, eller er det hr. Thorkild Simonsen, der er klogest på området? – dér følger vi altså nu den aftale, som Thorkild Simonsen har indgået med regeringen. På dette område er der noget, der taler for den ene løsning, og noget, der taler for den anden, kun står det ene fast, at vi skal finde en løsning. Vi kan føre lange drøftelser. Og taler man med én, får man at vide, at man skal fastholde Thorkild Simonsens løsning, taler man med en anden, får man at vide, at det er hr. Stavad, der har mest forstand på det her. Vi kan som sagt fortsætte denne debat længe, men en løsning skal findes, og vi stemmer for den løsning, der foreligger her.

Jeg understreger, at det ikke er et spørgsmål om den ene eller den anden ideologi, men om, hvordan kyndige folk er kommet til forskellige resultater, når det gælder løsningen af en given praktisk opgave.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er for længst holdt op med at tro på, at hr. Kofod-Svendens taler mod bedre vidende. Jeg

[Stavad]

vil bede hr. Kofod-Svendsen bekræfte, at den løsning, der kunne have samlet bredt her i Folketinget, ville formanden for Kommunernes Landsforening, Thorkild Simonsen, være parat til at bakke op. Kommunernes Landsforening med Thorkild Simonsen i spidsen indgik den aftale under trussel om at fjerne al ligning fra kommunerne i maj måned. Hvis hr. Kofod-Svendsen og Kristeligt Folkeparti havde ønsket brede løsninger her, havde hr. Kofod-Svendsen og Kristeligt Folkeparti fået dem, for uden hr. Kofod-Svendsen og Kristeligt Folkeparti havde ministeren ikke haft noget flertal for sit forslag.

Hr. Kofod-Svendsen har valgt den snævrere mulige løsning, nemlig at gennemføre dette her sammen med hr. Glistrup, der ærligt udtaler, at for ham er skattesnyderi en dyd. Hr. Kofod-Svendsen har valgt at gennemføre dette her sammen med hr. Breckmann, som bliver den afgørende stemme ved tredjebehandlingen, på trods af at hr. Breckmann – han har sin fulde stemme, det antaster jeg ikke – startede sin karriere her i huset med at meddele, at han ikke ville blande sig i særlige danske forhold. Hr. Kofod-Svendsen påtager sig et enormt stort ansvar, men jeg er helt sikker på, at hr. Kofod-Svendsen vil gøre meget for at snakke sig ud af det, når det viser sig, hvad det er for en situation, hr. Kofod-Svendsen er hovedansvarlig for bliver resultatet.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Efter at vi har haft lange debatter, dels forespørgselsdebatten her i januar-februar måned i år, hvor hr. Kofod-Svendsen og alle andre skattepolitiske ordførere i Folketinget gav udtryk for deres syn på skatteadministrationen, efter at regeringen var fremkommet med sit bud med sådan en lille alternativ model ved siden af, dels i pressen, hvor vi også har haft lejlighed til at diskutere, i anledning af den aftale, som hr. Kofod-Svendsen nu kalder aftalen med hr. Thorkild Simonsen, efter at vi har haft lejlighed til at diskutere de to foreliggende forslag ved førstebehandlingen i oktober måned her i salen, ligesom vi har haft lejlighed til at drøfte dem mange gange siden under udvalgsbehandlinger, så er vi ærlig talt en del, der havde den tro, at hr. Kofod-Svendsen ved anden og tredje behandling ville stemme sådan i bare nogen-

lunde overensstemmelse med, hvad der var blevet sagt i de forskellige debatter fra hr. Kofod-Svendsens side.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Thorkild Simonsen er blevet udlagt ganske forskelligt. Jeg tror, man yder hr. Thorkild Simonsen mest retfærdighed ved at holde sig til den aftale, som er indgået, i stedet for at udlægge det, som om han alligevel nok hellere vil noget andet end den aftale, han har indgået. Er det ikke mest fair at sige, at der foreligger en aftale, og at Thorkild Simonsen altså har indgået en aftale, som hr. Stavad er uenig i? Derfor kommer man i den situation, at man må vælge.

Dernæst talte hr. Stavad om brede løsninger. Det har jeg faktisk brugt ganske meget energi på, men problemet var bare, at Socialdemokratiet jo ikke vil stemme for det, som fru Bente Juncker hentydede til. Det er vel ikke sådan, at Socialdemokratiet gerne vil køre frihjul? Socialdemokratiet var ikke parat til at stemme og virkelig tage ansvar for det, fru Bente Juncker omtalte. Derfor er vi kommet i den situation, at skal der vedtages noget, må de, der vil tage et ansvar, påtage sig det.

I øvrigt er det da helt korrekt, som fru Pia Gjellerup har været inde på, at der er kommet forskellige synspunkter på bordet. En har ment én ting, en anden har ment en anden ting, og Socialdemokraterne er altså indbyrdes uenige. Derfor kan man altså vælge at lytte til en af Socialdemokraterne, man kan også vælge at lytte til flere, og så kan det jo gøre én klogere med tiden.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Hr. Kofod-Svendsen lægger af gode grunde meget vægt på kommuneaftalen, al den stund han nu, i modsætning til hvad han tidligere har gjort, synes, at indholdet er udmærket og værd at tage ansvar for.

I den sammenhæng vil jeg lige bemærke to ting over for hr. Kofod-Svendsen. For det første at kommuneaftalen jo blot er en del af det, der debatteres i dag og vedtages engang på fredag. Kommunernes Landsforening er for det første ikke lovgivere, for det andet har de jo kun grund til at debattere og træffe aftaler om forhold, der vedrører kommunerne.

[Pia Gjellerup]

Men det, der kaldes kommuneaftalen, rækker langt videre – det drejer sig om hele skatteadministrationen. Men hr. Kofod-Svendsen har brug for at låne lidt skygge, kan jeg forstå, af andre, når man ikke kan stå alene.

Det andet forhold, der er værd at bemærke, er, at den løsning, som vi kunne have opnået meget bredt forlig om i Folketinget, og som vi ville have taget ansvar for i Socialdemokratiet, fordi vi fandt, at det var en rigtig løsning, også fordi den kunne være indgået med et bredt forlig i Folketinget, ville have været en aftale, som hr. Thorkild Simonsen, som hr. Kofod-Svendsen lægger så meget vægt på, har givet sin fulde støtte. Hr. Thorkild Simonsen har faktisk anset det for at være en bedre udmøntning af det, kommunerne har ønsket. De har ikke troet, at de kunne komme igennem selv med et så stærkt forsvar mod det, der var lagt op til i regeringens såkaldte afbureaukratiseringsplan fra december 1988.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Nu kan jeg forstå, at Kristeligt Folkepartis ordfører smyger sig ind under Thorkild Simonsens kappe.

Det, det drejer sig om, er jo, at Kommunernes Landsforening ikke lovgiver. Det er ikke lov, fordi Kommunernes Landsforening har lavet en aftale med regeringen – så kunne vi jo sende Folketinget hjem. De laver mange aftaler: Nogle af dem retter vi os efter, andre retter vi os ikke efter.

I denne sag synes jeg, det havde været klogt, hvis hr. Kofod-Svendsen havde stillet sig op på talerstolen og sagt: Ja, jeg er blevet overtalt, regeringen kan ikke leve med dette her. Og det er inden for de 8 mia. kr. pengemæssigt, det forstår vi godt, og det har jeg også sagt ved forhandlingerne hele tiden. Vi står ved de besparelser, der er i det her, men vi så gerne, at det havde fået et bredt flertal med hensyn til strukturen.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Også jeg havde ønsket et bredt flertal, men fru Bente Juncker ved jo godt, at der ikke var noget bredt flertal bag en aftale, hvor besparelserne var indeholdt. Så enkelt var det. Hvad an-

går Thorkild Simonsen, synes jeg stadig væk, det er mest fair at holde sig til en indgået aftale, hvorom han udtrykkeligt siger: Det er den, jeg står ved. Hvordan han har udtrykt sig i samtaler med andre, ved jeg ikke og kan ikke forholde mig til. Jeg kan forholde mig til den aftale, han har indgået, og dér har man da vel lov til at lade sig inspirere. Man er selvfølgelig ikke forpligtet til at følge Kommunernes Landsforening, men det må vel også være legitimt at lade sig overbevise om, at de faktisk har sagt noget, som dog er brugbart.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

En stor del af debatten er faktisk kommet til at dreje sig om, hvorvidt ligningsindsatsen i kommunerne bliver dårligere eller bedre ved, at disse forslag gennemføres.

Jeg vil gerne på foranledning af den debat, der har været om dette punkt, understrege, at der med den aftale, der er indgået mellem regeringen og kommunerne, sker en klar forbedring af ligningsindsatsen, og at ligningsindsatsen ikke mindst på erhvervsligningsområdet bliver mere ensartet kommunerne imellem.

Jeg vil også gerne minde om, at det, vi her taler om, er en lovmæssig udmøntning af en aftale, der har været forberedt igennem meget lang tid i et intensivt forløb mellem regeringen og kommunerne.

Vi får opfyldt fem principper med disse forslag: vi får afbureaukratisering af skatte- og afgiftsforvaltningen, vi bevarer nærhedsprincippet, fordi ligningen bliver i kommunerne, vi får afkortet og forenklet klagevejene, vi får forbedret retssikkerheden, fordi vi adskiller ansættelse og klage over ansættelse, og vi bevarer også – ja, jeg vil endda sige, at vi styrker det folkevalgte element i skattesystemet.

Det er en kommentar til fru Pia Gjellerup, som påstår, at lovforslagene medfører en svækkelse af det folkevalgte element i ligningsorganisationen. Jeg er meget uenig i fru Pia Gjellerups betragtninger. Noget af det væsentlige nye, der sker, er, at kommunalbestyrelserne drages mere direkte ind i ansvaret for skatteforvaltningen lokalt, og det betyder altså, at vore 4.500 kommunalbestyrelsesmedlemmer på langt mere direkte måde får et ansvar for, hvad der foregår på skatteområdet. Det er en klar styrkelse af det folkevalgte element i skatteligningen.

[Skatteministeren]

Opstår der uenighed mellem borgere og skattemyndigheder, er første klageinstans skatteankenævnene, som har samme sammensætning som de hidtidige ligningskommissioner; vi har omkring 2.200 ligningskommissionsmedlemmer. Jeg synes ikke, nogen med rette kan komme og sige, at vi har svækket det folkevalgte element. Tværtimod er der tale om at fastholde – ja, at styrke det folkevalgte elements ansvar i ligningsarbejdet.

Fru Pia Gjellerup ankede også over, at vi nu afskærer borgerne fra at henvende sig til de myndigheder, der foretager skatteansættelserne. Også det er en forkert påstand. Det er da rigtigt nok, at der sker det, at selve skatteansættelsen nu foregår i den kommunale skatteadministration – det er i øvrigt dér, den i forvejen i praksis foregår, fordi ligningskommissionerne har uddelegeret opgaven til forvaltningen – men det gør ingen forskel i henseende til, at borgerne selvfølgelig kan henvende sig. Det følger af forvaltningslovens regler, hvor den, der er part i en sag, på ethvert tidspunkt af sagens behandling kan forlange, at sagens afgørelse udsættes, indtil parten har afgivet en udtalelse i sagen. Der er altså ikke tale om, at man forringer borgerens muligheder for at få sine synspunkter hørt under en sags behandling.

Fru Pia Gjellerup påstod også, at den reduktion af personalet inden for skatte- og afgiftsforvaltningen, der skal finde sted i de næste fire år, vil få negative følger for lignings- og kontrolindsatsen. Også den påstand må jeg klart tilbagevise.

Der kan vel ikke være tale om, at der skal spares skatterevisorer og lign. Der er tale om, at vi udnytter nogle oplagte rationaliseringsfordele i de kommende år. Jeg synes, det ville være meget forkert ikke at udnytte disse oplagte rationaliseringsfordele. Det kan ske uden at forringe lignings- og kontrolarbejdet, og det er jo også faktisk ret tydeligt angivet i aftalen mellem regeringen og kommunerne, hvorledes en sådan rationalisering kan ske, samtidig med at vi faktisk forbedrer ligningsindsatsen i kommunerne.

Fru Pia Gjellerup var også utilfreds med, at arbejdsgiverkontrollen ifølge forslagene skal flyttes fra kommunerne til staten. Her må jeg minde om, at den opgave, som arbejdsgiverkontrollen i dag varetager, er af forholdsvis mekanisk, administrativ karakter. Det er en til-

synsopgave, som ikke har direkte sammenhæng med kommunernes ligningsarbejde. Og det er altså muligt ved at lade staten overtage arbejdsgiverkontrollen at udnytte nogle stordriftsfordele på dette område.

Også her synes jeg vi har en forpligtelse til at udnytte de rationaliseringsfordele, der byder sig. Og det er forkert at påstå, at det vil forringe kommunernes ligningsindsats, for arbejdsgiverkontrollen har ingen direkte sammenhæng med ligningsopgaven.

Jeg skal komme med den kommentar til fru Pia Gjellerup, at det er forkert at beskrive det sådan, at regeringen ikke har tilstræbt en bred løsning på dette område. Det er oven i købet sådan, at jeg igennem uger har ført endda overordentlig intense forhandlinger med navnlig Socialdemokratiet, men der har også været møder med andre partier. Der har i ugevis været forhandlet med Socialdemokratiet med henblik på netop at finde en bred løsning på dette område.

Jeg tør da ikke udelukke, at det havde været muligt at nå frem til en fælles løsning med Socialdemokratiet om selve strukturen på det her område. Men det, der blev den afgørende forhindring, var, at Socialdemokratiet modsatte sig, at der kunne gennemføres besparelser som følge af denne strukturændring. Havde Socialdemokratiet kendt sin besøgstid, så havde der måske i dag været et bredere flertal bag disse lovforslag, end tilfældet nu desværre bliver.

Men jeg synes ikke, at nogen med rette kan fortænke regeringen i at søge det flertal, der nu er, for at gennemføre den aftale, der er indgået med Kommunernes Landsforening. Jeg synes også, det er meget forkert at beskrive det, som om det ikke er en aftale, der hviler på et bredt fundament. Kan man forestille sig noget så bredt som netop Kommunernes Landsforening med den spændvidde, den har politisk?

Fra Bente Juncker har fuldstændig ret i, at selvfølgelig er Kommunernes Landsforening ikke nogen lovgivende myndighed, og selvfølgelig har Folketinget mulighed for og lov til at ændre i de aftaler, der er indgået mellem en regering og Kommunernes Landsforening. Det erkender jeg. Jeg har da også i de forhandlinger, der har været ført med partierne, været villig til at give indrømmelser for at få et flertal i tale, indrømmelser, som afviger fra aftalen med kommunerne, og jeg har holdt mig i tæt kontakt med kommunerne om dette.

[Skatteministeren]

Så ingen skal komme og sige, at det ikke til det yderste er forsøgt at finde en bred løsning.

Jeg beklager meget, at Socialdemokratiet ikke kendte sin besøgstid. Men jeg glæder mig over, at Socialdemokraterne og andre med dem i kommunerne har forstået og kendt deres besøgstid. Og derfor har jeg ingen som helst dårlig samvittighed over at gennemføre kommuneaftalen med det flertal, der nu er, for den hviler nemlig på det brede politiske fundament, som er repræsenteret af Kommunernes Landsforening med en socialdemokratisk formand i spidsen. Det har jeg virkelig god samvittighed over at få gennemført i Folketinget. Og jeg synes ikke, man med rette kan anklage regeringen for at søge det flertal for det, der nu er.

Med gennemførelsen af kommuneaftalen er der lagt op til en kraftig forenkling af klagevejene og afbureaukratisering på skatteområdet. Jeg synes egentlig, det er fantastisk at tænke på, at en strid om, hvorvidt vi skal have skatteråd eller ikke skal have skatteråd, virkelig skal dele dette Ting. Det er egentlig utroligt. Jeg forstår det faktisk ikke oven på alle de bestræbelser, der er udfoldet for at finde en bredere løsning. Jeg beklager, at det ikke har været muligt.

Jeg synes, regeringen har gjort, hvad der overhovedet var muligt for at finde en bred løsning. Men nu får vi det altså gennemført, sådan som det er aftalt med kommunerne – næsten da – med et flertal i Folketinget, og det er der selvfølgelig grund til at glæde sig over.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg skal ikke bidrage til det verbale slagsmål mellem Socialdemokratiet og regeringen på det her punkt, men jeg vil gerne fastslå, at ministerens konklusioner var ren demagogi.

Hvis ikke det var, fordi jeg formentlig krænker forretningsordenen, så tænker jeg i hvert fald inde i mit hoved, at det er plat, humbug, svindel og bedrag, når ministeren fastslår, at det folkevalgte element styrkes, at retssikkerheden styrkes, at ligningen styrkes, at ligningen bliver mere ensartet og endelig, at nærhedsprincippet styrkes. Ingen af disse dele passer.

Jeg har tidligere sagt, at der formentlig i salen, når vi nu stemmer om et øjeblik, kun er to medlemmer, som har forstået, hvad virkningerne af disse to forslag er. Nu har ministeren, som jeg egentlig havde regnet som den ene, klart do-

kumenteret, at han ikke har fattet det. Og det andet medlem, som jeg havde i tankerne, har over for mig bekræftet, at vedkommende heller ikke er i stand til at overskue konsekvenserne.

Jeg mener altså at kunne konkludere, at når vi om et øjeblik stemmer om kommuneaftalen, lovforslag nr. L 6 og L 7, så er der ingen i dette Folketing, der er i stand til at overskue konsekvenserne, og det er jo tappert gjort sådan en tirsdag eftermiddag.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan godt forstå, at skatteministeren prøver at tale med endog meget store bogstaver i sit seneste indlæg. Han fulgte det princip, som jeg beskrev i mit første indlæg i dag, nemlig at jo mere man gentager en forkert ting – tilsyneladende også jo højere man taler – jo mere rigtigt bliver det, man siger.

Det, skatteministeren prøvede at bilde det danske Folketing og den danske befolkning ind, var, at Socialdemokratiet ikke var villig til at indgå en aftale om skattestyrelsesloven. Det må jeg sige er en overraskende nyhed for mig, der dog har deltaget i de fleste af møderne om en sådan aftale.

Vi havde et møde afslutningsvis, hvor vi var meget enige om at gå tilbage og drøfte nogle yderligere ting med vores bagland. I den sammenhæng gav vi en melding om, at i forhold til nogle dele af det, vi havde talt om i strukturen, kunne man ikke forlange af Socialdemokratiet, at vi skulle give os yderligere, end hvad Det Konservative Folkepartis skattepolitiske ordfører samtidig havde meddelt, og hvad Det Konservative Folkeparti stod for. Men det var, hvad man var lidt tilbageholdende med at give sig på under det sidste forhandlingsmøde.

Vi forestillede os ikke andet, end at skatteministeren gik hjem til sit bagland og forhandlede den løsning på plads, som var offentliggjort fra konservativ side i forhold til arbejdsgiverkontrol og inkasso.

Glistrup (FP):

Hr. Jens Thoft frygtede, at der ikke var nogen her i Tinget, der kunne overse, hvad de stemte for, når de i overmorgen skal stemme om disse forslags endelige skæbne. Jeg mener faktisk, at jeg selv i hvert tilfælde udmærket er i stand til at overskue, hvad det er jeg vil være med til at bære igennem i overmorgen.

[Gllstrup]

Måske er jeg hjulpet, eller måske er jeg blevet forvildet af, at jeg synes, jeg befinder mig i det, man kalder en deja-vu-situation. Her ved udgangen af 1980'erne står vi i en afstemningssituation, der svarer til, hvad vi stod i ved udgangen af 1970'erne, da vi stemte om f.eks. efterløn, om f.eks. naturgaseventyret og de andre ting.

Dér stod vi Fremskridtsfolk her på denne talerstol og forsøgte at fortælle, hvad det var, man stemte om. Hr. Svend Auken og hr. Poul Nielson og mange andre fortalte: Ih, hvor er de dumme, de Fremskridtsfolk. De har overhovedet ikke nogen som helst fornemmelse af, hvad det er for fremragende ting, man taler om.

Lyrikken fra hr. Svend Auken og hr. Poul Nielson ved udgangen af 1970'erne, hvor de sad i regeringsposition, svarer ganske til den lyrik, vi har hørt fra skatteministerens side i hans indlæg her i dag, om, hvordan det vil gå.

Det gik med naturgassen i 1980'erne og med efterlønnen præcis som Fremskridtspartiet sagde i slutningen af 1970'erne.

Jeg tror, at vi scorer hattrick, når vi forudsår, at når skatteministeren, bl.a. med Fremskridtspartiets stemmer – det er jo forligsstof – får gennemført sine forslag her, så vil vi i 1990'erne have skatteligningen delt ud på 275 enheder med forskellige politiske flertal og rævekager frem og tilbage mellem De Grønne og De Konservative, og hvem der nu ellers slutter sig sammen i flertalskoalitioner rundt omkring i de forskellige kommunalbestyrelser op igennem 1990'erne.

Disse 275 steder vil man få et gevaldigt tryk fra sine skatteforvaltninger, som vil sige: Det hele er blevet meget indviklet, for nu er det ikke bare lige hr. Pedersen ude i køret og træskommand Jensen, vi skal skatteligne. Nu er det nogle, der kommer rendende og siger, at de har bankkonti, har foretaget finansdispositioner i Spanien og Grækenland, og hvor det nu ellers vil ske inden for det indre marked. Der vil blive et pres fra de kommunale forvaltninger for at få flere og flere ansatte personer, og vi vil få 1990'ernes naturgasskandale – ikke med hr. Poul Nielson som afsender, men med den nuværende skatteminister som afsender. Det er det, der bliver den faktiske virkning.

Jeg er glad og taknemmelig for, at Fremskridtspartiet i forbindelse med indgåelsen af aftalen har fået nogle skriftlige garantier fra skatteministerens side om, hvordan det år for år

vil gå i den rigtige retning med færre og færre offentligt ansatte. Men jeg frygter, at i det virkelige liv vil det gå stik modsat det, som skatteministeren på skrift har lovet Fremskridtspartiet.

Vi tales ved i 1999 og ser, hvad der bliver de nye årtusinds store skandale. Men her har vi 1990'ernes skandale.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg vil godt gøre en bemærkning til skatteministeren. Jeg forstod på skatteministeren, at han nærmest mente, det var Socialdemokraterne, der havde forladt forhandlingerne om skattestruktur. Derfor synes jeg godt, jeg vil sætte datoer på.

Den 28. november 1989 sad fru Pia Gjellerup og jeg sammen med skatteministeren og nogle af hans embedsmænd herinde bag salen, hvor vi var nået meget tæt på en skitse, der var enigthed om. Og som fru Pia Gjellerup har refereret, skulle begge parter meget naturligt have mulighed for at samle op i forhold til vores bagland. Og skatteministeren skulle have mulighed for at forhandle med Kommunernes Landsforening.

Jeg vil godt bede skatteministeren bekræfte, at han holdt flere møder med Kommunernes Landsforening og Københavns og Frederiksberg Kommuner om onsdagen, den 29. november, hvor skatteministeren opnåede tilslutning til det, vi havde lagt på bordet som skitsen til det, der kunne blive en løsning.

Det næste, jeg hørte fra skatteministeren, var en telefonsamtale – som jeg skal takke for – jeg fik ved 11-tiden torsdag den 30. november, hvor skatteministeren kunne meddele, at også denne sag var bragt ind i finanslovforhandlingerne med Fremskridtspartiet. Jeg var glad for den telefonsamtale, for ellers havde jeg den følgende dag, fredag morgen, på det socialdemokratiske gruppemøde fået mandat til at gøre sagen færdig. Det stod nemlig på dagsordenen. Og derfor var det godt, at jeg fik beskeden. Det skal ministeren ikke klandres for.

Det viser med al tydelighed, at regeringen har stået med en aftale i hånden med Socialdemokratiet, hvis de ville have den, men at regeringen har valgt at bukke sig i stedet for og tage en aftale op med Fremskridtspartiet. Det parti og den ordfører, som gang på gang her i Folketinget har sagt, at jo flere, der snyder i skat, jo

[Stavad]

bedre er det, jo færre ansatte, der er i skatteforvaltningerne til at sørge for at finde snyderierne, jo bedre er det, skal fremover beslutte og bestemme sammen med skatteministeren bemandingen på skatteområdet og på toldområdet.

Jeg synes, det er for ringe. Jeg synes, ministeren burde have taget det forlig, som var ...

Formanden:

Taletiden er udløbet, hr. Stavad.

Stavad (S):

... skruet sammen med Socialdemokratiet. Undskyld, hr. formand.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Ja, nu har jeg forstået, at hr. Glistrup har fatet, hvad lovforslaget handler om.

Så vil jeg gerne spørge: Hvad er den helt konkrete følge af, at man fyrer alle vurderingsmændene, men fastholder vurderingen i kommunerne? Hvad bliver følgen af det?

Jeg vil gerne spørge: Hvad bliver følgen af, at man flytter arbejdsgiverkontrollen? Hvad bliver følgen af, at man flytter inkassoen?

Og så vil jeg bede hr. Glistrup bekræfte, at det er noget vrøvl, at retssikkerheden styrkes. Det bliver lettere at snyde i skat, og det er også Fremskridtspartiets formål med forliget med regeringen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Hr. Glistrup sagde i sine seneste bemærkninger, at der skulle være en skriftlig aftale om personalebesparelser. I den anledning har jeg nogle direkte spørgsmål til skatteministeren, som jeg forventer at han vil svare omgående på.

Nu er hele Folketinget samlet, og det vil være interessant for hele Folketinget at få at vide: Er denne skriftlige, hemmelige aftale bekendt for regeringen? Er den bekendt for Kristeligt Folkeparti? Og er den bekendt for Kommunernes Landsforening?

Og endelig: Agter skatteministeren at gøre sådanne hemmelige aftaler om bemandingen på skatteområdet bekendt for Folketingets Skatteudvalg og for den danske befolkning?

Formanden:

Hr. Glistrup har ordet for en kort bemærkning, og så får skatteministeren ordet.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er for at svare på hr. Jens Thofts to direkte spørgsmål til mig.

Med hensyn til vurderingsmændene er det kun en vadedestsløsning, der er tale om. Der bliver nedsat et udvalg, der efter det foreliggende skal afgive betænkning inden 1. april 1990. Så kan man selvfølgelig frygte, at man bliver narret april den dag, men jeg er altså så blåøjet, at jeg tror og håber, at man vil komme med et sagligt forslag, nemlig det, Fremskridtspartiet fremsatte her i Folketinget den 11. december 1975.

Så bliver det hverken den ordning, vi har i øjeblikket, som tiden er løbet fra, eller den ordning, som stod i lovforslag nr. L 7 oprindeligt. Så bliver det sådan, at man får en ejendomsvurdering, der lever op til nutidens forhold, nemlig at 85 pct. af ejendommene vurderes bedst på edb med lidt sagkyndigt eftersyn fra tid til anden. De, der kræver specialkundskab, er ikke noget for hverken skomagere eller overassistenter at vurdere, men det er noget, hvor man kyndigt skal vurdere jernbanearealer eller Rude Skov, Danfoss-bygninger osv. Det er det, det gælder om på det område.

Det andet var med hensyn til antallet af ansatte i skatteforvaltningerne. Der er det farlige ved det, at det er det, man kalder basiserhverv ligesom landbrug og fiskeri, nemlig nogle, der trækker andre med sig. Hver gang vi har en mand i skattevæsenet med nutidens forfærdelige tekniske maskiner, så kan han holde beskæftiget måske fem, seks, otte mennesker på revisionskontorer, på advokatkontorer og skabe mavesår i virksomheder, så lægerne skal i funktion osv.

Det er derfor, det er så vigtigt at få færrest mulige i skattevæsenet, nemlig for at få færrest mulige mavesår, færrest mulige revisorer, færrest mulige advokater.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Stavad gav en beskrivelse af et forhandlingsforløb mellem regeringen og Socialdemokratiet vedrørende disse to lovforslag.

[Skatteministeren]

Jeg kan bekræfte, som jeg også gjorde det i mit indlæg, at der i uger har været endda intense forhandlinger med Socialdemokratiet vedrørende disse to lovforslag, men der var en enkelt uøjeblikkelig i hr. Stavads gengivelse af forløbet.

Det er korrekt, at det – det sagde jeg også i mit indlæg – nok ville have været muligt at komme overens om strukturen på skatteområdet, men dér, hvor der var afgørende uenighed – sådan måtte jeg opleve det – mellem regeringen og Socialdemokratiet, var i henseende til at opnå besparelser ved disse strukturændringer. Den helt afgørende forskel – den er også kommet frem i dag – lå i synet på: Hvor skal arbejdsgiverkontrollen være placeret – i kommunerne eller hos staten?

Med det krav, Socialdemokratiet stillede, var det ikke muligt uden videre at hente de forudsatte besparelser hjem. Derfor måtte jeg meddele Socialdemokratiet, at blandt andre forhold var det i hvert tilfælde afgørende for min anbefaling af en sådan løsning, at de pågældende besparelser i det mindste kunne hentes hjem hos kommunerne. Derfor blev der ført to forhandlinger med kommunerne, hvor det viste sig, at det ikke var muligt.

Derfor stod regeringen altså i den situation, at i en aftale med Socialdemokratiet ville det for det første ikke være muligt at komme igennem med den struktur, som regeringen havde ønsket, men måske med noget, som vi efter omstændighederne kunne leve med. For det andet var det ikke muligt at komme igennem med de besparelser, regeringen havde ønsket.

Når vi hverken kunne få den struktur, vi gerne ville have, eller de besparelser, der var nødvendige, ja, så måtte vi altså konstatere, at afstanden var nærmest uoverkommelig.

Derfor har regeringen følt, at i den situation var det nødvendigt at bruge det flertal, der nu er, for at gennemføre den aftale, som regeringen har indgået med kommunerne. De lovforslag, vi her vedtager, er på nær den enkelthed, der handler om vurderingen, helt identiske med den aftale, der er indgået med kommunerne.

Jeg beklager, at Socialdemokratiet ikke har kunnet tage medansvar for dette. Jeg havde absolut gerne set det, for jeg synes, at der har været en værdifuld tradition for bred enighed i tilrettelæggelsen af skatteforvaltningens opbygning.

Jeg glæder mig så blot over, at i hvert tilfælde socialdemokraterne i Kommunernes Landforening støtter den struktur, der her bygges op.

Endelig skal jeg sige til fru Pia Gjellerup, at der ikke er noget som helst hemmeligt. Alle de oplysninger, der er vedrørende afbureaukratiseringens omfang og de forudsatte personalereduktioner, fremgår af finanslovforslaget og budgetoverslagstallene.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu forstår jeg, at skatteministeren mener, det var på besparelsesdelen, at tingene gjorde, at regeringen valgte Fremskridtspartiet. Det er da rigtigt, at Socialdemokratiet har været modstander af at skære personalestyrken ned, både i forhold til skatteligningen og til kontrolindsatsen inden for toldvæsenet, hvilket betyder, at hver gang vi sparer 1 kr., ja, så mister vi 4–5 kr. i provenu.

Derimod gav vi under forhandlingerne skatteministeren tilsagn om, at de gevinster, der kan hentes hjem ved forenkling og rationalisering, var Socialdemokratiet meget parat til at bukke sig og samle op.

Det, vi stillede krav til ministeren om, var, at hvis ikke man igennem forenkling og rationalisering opnåede de besparelser, skatteministeren selv har forudsat, så kunne vi i Socialdemokratiet ikke acceptere, at han løste problemet ved bare at fyre folk med den konsekvens, at der ikke kunne gennemføres en ligning, at der ikke kunne gennemføres en moms kontrol.

Hvis ministeren mener, at det var krav, der ikke kunne opfyldes, så må det være udtryk for, at ministeren ikke mener, at han kan leve op til sine egne besparelsesmålsætninger. Det forstår jeg meget vel, for de er meget urealistiske.

Med hr. Glistrup kan skatteministeren få fyret alle de folk, han overhovedet har lyst til, for at opnå de besparelsesønsker, som han har skrevet på finansloven. Men det betyder så, at den ærlige skatteyder én gang mere kommer til at betale: Først betaler han den skat, som han, der snyder, ikke kommer til at betale. Derefter skal han betale for, at skatteprocenterne stiger som følge af at provenuet er svindende.

Jeg synes, det er for ringe.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan forstå, at der nu afsløres en vis uenighed mellem regeringen og Fremskridtspartiet om, hvad det egentlig er, man har aftalt på skatteområdet i forhold til, hvor mange stillinger man skal nedlægge. Jeg kan forstå på Fremskridtspartiets ordfører, at man fra skatteministeren har fået et tilsagn om besparelser igennem årene, og at det skulle ligge skriftligt.

Jeg har lige overtydet mig om, at i den aftale om finansloven, vi har fået udleveret i et smukt blåt omslag, er der ikke et bilag om de besparelser, som vil forekomme på personalesiden inden for skatteområdet. Det er ikke optrykt. Der er optrykt mange andre bilag, men ikke dette særlig interessante bilag.

Jeg skal spørge skatteministeren, om han erindrer, at han har givet et sådant bilag til hr. Glistrup som en del af et forlig om skattestyrelsesloven.

Derudover vil jeg spørge skatteministeren, om de besparelser, som Socialdemokratiet efter skatteministerens opfattelse ikke var særlig villig til at være behjælpelig med at finde, var de besparelser, som skatteministeren påstår man kan finde ved at flytte arbejdsgiverkontrol og inkasso til statsligt regi. Når vi så lagde op til at aftale – hvad Socialdemokratiet syntes var rigtigt, og hvad Det Konservative Folkeparti syntes var rigtigt – at der ikke skulle ske en overflytning af arbejdsgiverkontrollen og inkassofunktionen, så ville man ikke kunne gennemføre den besparelse, det var påstået at man kunne gennemføre. Jeg vil gerne have, at skatteministeren bekræfter, at det var det, der var problemet.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Stavad fremdrog igen fra antikvitetsrustkammeret det fiktive gespenst, som jeg troede vi havde fået aflivet for en times tid siden, nemlig det, han kalder »den ærlige skatteyder«. Hvis der endelig findes en sådan karl et eller andet sted – jeg tror, at det skyldes ukendskab til skattelovene, når han tror, han er ærlig – så er det forkert, hvad hr. Stavad sagde, at han eller nogen som helst andre får stigende skatter, når de offentlige udgifter falder.

Det, der er hele problemet i vores skattedebat, er én eneste ting, nemlig de offentlige udgifter. Kan vi bare få de offentlige udgifter presset ned, så er der, trods alt hvad man kan sige af ondt om de syv andre partier her i salen, ikke nogen, der er så sandstiske, at de vil udskrive flere skatter end nødvendigt for at klare de offentlige udgifter.

Når man laver de besparelser, vi har aftalt med regeringen – hvis de virkelig bliver gennemført – vedrørende de offentlige udgifter, så falder skatterne ganske og aldeles automatisk. Det går ikke med skatterne, som hr. Stavad frygtede: At de vil stige. Derimod er der ingen, der får deres skatteprocent sat i vejret, fordi der er nogle, der snyder i skat. Skatteprocenterne vil altid blive presset til det maksimale i forhold til de offentlige udgifter. Sådant er det nu engang. Der vil altid i Børne- og Ungdomspædagogernes Landsorganisation og i alverdens andre pressionsgrupper være folk, der vil kræve penge og penge og penge af statskassen, så lige gyldigt, om så vi havde 5,1 millioner såkaldt ærlige skatteydere i Danmark, ville vi ikke få skatteprocenten til at falde med så meget som en promille, og den vil ikke stige, fordi vi rent faktisk har 5,1 millioner uærlige skatteydere.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fru Pia Gjellerup stillede et spørgsmål om besparelser vedrørende flytning af arbejdsgiverkontrollen. Situationen er den, at arbejdsgiverkontrollen ifølge forslagene skal flyttes fra kommunerne til staten. Denne flytning sker, uden at skatte- og afgiftsforvaltningen inden for staten får forhøjet sine rammer. I det ligger en besparelse, om man vil, fordi pengene så hentes hjem gennem beskæring af kommunernes bloktilskud.

Socialdemokratiet ville ikke gå med til at flytte arbejdsgiverkontrollen. Altså kunne vi ikke få denne besparelse hjem gennem en beskæring af kommunernes bloktilskud, og Socialdemokratiet modsatte sig samtidig, at der måtte foretages kompenserende besparelser i den statslige del af skatte- og afgiftsforvaltningen. Det troede jeg fru Pia Gjellerup ville bekræfte at Socialdemokratiet har givet udtryk for.

På den baggrund var det jo en fastlåst situation, for så var det fuldstændig umuligt både at få den struktur, regeringen gerne ville have, og de besparelser, regeringen gerne ville have. Dette var desværre situationen.

[Skatteministeren]

Så vil jeg gerne bidrage til at afmystificere spørgsmålet om de rammebeskæringer, der skal ske i de kommende år.

Det fremgår af finanslovsforslaget og af budgetoverslagstallene, hvilke rammebeskæringer på Skatteministeriets område regeringen påtænker at foretage i de kommende år. På forespørgsel har jeg bekræftet, at det selvsagt er regeringens bestemte hensigt at leve op til disse rammer.

Jeg kunne så i øvrigt tilføje, at det er regeringens hensigt hvert år at give en redegørelse til Folketinget om forløbet af afbureaukratiseringsplanen på skatteområdet, fordi jeg tror, der vil være en bred og almen interesse i at følge, hvad der egentlig sker, og jeg tror, det under alle omstændigheder kan være en god idé at gøre det til genstand for en redegørelse og eventuel debat, som vi så kan have hvert år. Så får alle lejlighed til at følge, hvad der egentlig sker på det her område.

Formanden:

Jeg har tidligere sagt, at der ville blive en pause omkring kl. 18, men jeg skal sige, at jeg agter at føre de afstemninger, der er til disse lovforslag, igennem inden pausen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Blot for den ene konstatering, at det socialdemokratiske krav og seriøse ønske om, at arbejdsgiverkontrollen og inkassoopgaverne ikke blev flyttet fra kommunerne, var et forslag, som vi anså for at være imødekommet af regeringen, al den stund vi har det på skrift, at Det Konservative Folkeparti synes, det vil være rigtigt ikke at overflytte de to opgaver. Når man så ikke overflytter de to opgaver, kan jeg meget vanskeligt se, at man kan skabe en påstået besparelse i kommunerne ved at flytte opgaverne, når man så alligevel ikke flytter opgaverne. Men det må man være skatteminister for at kunne forstå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Der foretoges først afstemning om forslag til lov om skattemyndighedernes organisation og opgaver m.v. (skattestyrelsesloven). (Lovforslag nr. L 6).

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af kap. 1 (§§ 1-15)

forkastedes, idet 62 stemte for, 103 imod.

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 1, § 1 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 3, § 2, således ændret og § 3 vedtoges uden afstemning.

§§ 4-7

forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om, at §§ 4-7 udgår, var hermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 8, § 8 i den nye affattelse, §§ 9-13, ændringsforslag nr. 6, § 14, således ændret, ændringsforslag nr. 7 samt § 15, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 om indsættelse af to nye paragraffer foran § 16 forkastedes, idet 62 stemte for, 103 imod.

Ændringsforslag nr. 9 og § 16, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 11 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 13 og § 17 med de foretagne ændringer vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14 om en ny affattelse af § 18 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15-19, § 18, således ændret, og § 19 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 20
forkastedes uden afstemning.

§§ 20 og 21
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 21
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 og 23 og § 22, således
ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 24
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 25, § 23, således ændret, og
§ 24
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 26–28
forkastedes uden afstemning.

§ 25
vedtoges uden afstemning.

§ 26
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 29 om, at § 26 udgår, var
hermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 30, § 27, således ændret,
ændringsforslag nr. 31, § 28, således ændret, og
§§ 29–38
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 32
forkastedes uden afstemning.

§ 39
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 33
forkastedes, idet 53 stemte for, 111 imod; 1
stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 34
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 35
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 36
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 37
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 38
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 39 og § 40 med de fore-
tagne ændringer
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 40 og 41
forkastedes uden afstemning.

§§ 41 og 42
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 43
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 42 om en ny affattelse af
§ 43, § 43 i den ny affattelse, ændringsforslag nr.
44 og 45 og § 44, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 47 om en ny affattelse af
§ 45
forkastedes uden afstemning.

§ 45
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 46 om, at § 45 udgår, var
dermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 48 og 49
forkastedes uden afstemning.

§§ 46–48
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Kommuneaftalen). (Lovforslag nr. L 7).

Ændringsforslag nr. 1
vedtoges med 144 stemmer mod 19.

Ændringsforslag nr. 2-6 og § 1 med de foretagne ændringer
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7
forkastedes, idet 52 stemte for, 111 imod.

§ 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8
forkastedes, idet 62 stemte for, 101 imod.

Ændringsforslag nr. 9-14
forkastedes uden afstemning.

§ 3
vedtoges uden afstemning.

§ 4
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15 om, at § 4 udgår, var dermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 16
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22
forkastedes, idet 53 stemte for, 110 imod.

Ændringsforslag nr. 17
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 18
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 19-21
forkastedes uden afstemning.

§ 5 med de foretagne ændringer og ændringsforslag nr. 23-25
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 26
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 27 og § 6 med de foretagne ændringer
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 28
forkastedes uden afstemning.

§ 7 og ændringsforslag nr. 29
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 30
forkastedes uden afstemning.

§ 8 med den foretagne ændring
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 31
forkastedes uden afstemning.

§ 9, ændringsforslag nr. 32, § 10, således ændret, ændringsforslag nr. 33, § 11, således ændret, ændringsforslag nr. 34-36 og § 12, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

§§ 13 og 14
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 37 og 38 om, at §§ 13 og 14 udgår, var dermed vedtaget.

Ændringsforslag nr. 39 og 40, § 15, således ændret, samt ændringsforslag nr. 41
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 42
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 43
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 44
forkastedes uden afstemning.

§ 16 med de foretagne ændringer
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 45 om indsættelse af en
ny paragraf efter § 16
vedtoges med 91 stemmer mod 71.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.30.

Mødet udsat kl. 18.28

Mødet genoptaget kl. 19.30

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 67:

Forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Ændringer bl.a. som følge af EF's 18. momsdirektiv).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 15/11 89. Første behandling 24/11 89. Betænkning 10/12 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Stavad (S):

Vi har i forlængelse af debatten omkring første behandling specielt interesseret os for

spørgsmålet, om det ville være i strid med EF-momsreglerne, hvis Danmark lægger moms på spil om penge.

Vi har stillet tre skriftlige spørgsmål, og vi har haft et samråd med ministeren om det.

De skriftlige spørgsmål er besvaret på en måde, så det ikke behøver at være svareren, der er noget i vejen med, men så det i hvert fald ikke har været fuldstændig klart for os, om det var i strid med EF-reglerne, hvorimod jeg vel godt kan tillade mig – selv om der ikke må refereres – at sige, at skatteministeren gav et særdeles klart svar i samrådet. Derfor aftalte vi med skatteministeren, at vi stillede et tilsvarende klart spørgsmål, som kunne besvares med ja eller nej, og ministeren lovede, at vi ville få et sådant klart svar. Men når jeg læser det svar, som er kommet her i løbet af dagen, har jeg lige så svært ved at se klarheden i det som i de foregående.

Derfor må jeg bede om, at vi får sagen tilbage til udvalget, og så må vi se, om vi kan få et lige så klart svar på tryk som det, ministeren gav i samrådet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 89:

Forslag til lov om ophævelse af lov om afgift af renter af forbrugslån.

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 6/12 89. Første behandling 8/12 89. Betænkning 11/12 89).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.